

Sami Nuutinen

LUUAVAIN

Atlantuksen kronikka 1.

LUUAVAIN – Atlanthaksen kronikka 1.
© Sami Nuutinen

Ulkoasu: R. Penttinen
Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-405-1

Sisällys

Ensimmäinen luku

Kruunajaiset 7

Toinen luku

Rosvo ja päiväkirja 19

Kolmas luku

Ezekielin tarina 50

Neljäs luku

Vuoksolan tuho ja Velholan taistelu 79

Viides luku

Kuningas Theodore ja Ikuisuuden lähde 103

Kuudes luku

Etelävartion taistelu 139

Seitsemäs luku

Matka Peikkovuorten halki 165

Kahdeksas luku

Peikkovuorten taistelu 191

Yhdeksäs luku

Pelastus 213

Kymmenes luku

Sodan loppu 242



Ensimmäinen luku

Kruunajaiset

Atlantuksen maassa, Vuoksolan rauhallisessa kuningaskunnassa, oli suuri päivä. Kuningas oli kuollut vähän aikaa sitten vanhuuteen, ja tietenkin perinteen mukaan kuninkaan poika peri valtaistuimen. Vuoksolan kuningaskunta ei ollut kovinkaan iso. Sen rajat ulottuivat lännessä Peikkovuorille ja Krokotiilijärvelle, joka oli saanut nimensä suuresta krokotiilipitoisuudestaan. Etelään päin mentäessä Suuri Silta oli ainut reitti Vuoksolan joen yli Eteläiseen kuningaskuntaan. Eteläinen kuningaskunta oli oikeastaan myös osa Vuoksolaa, mutta sitä vain nimitettiin yleisesti Eteläiseksi kuningaskunnaksi. Eteläinen kuningaskunta loppui Meriportin kaupungin liepeiltä alkavaan Suuren Valtamereen, joten Vuoksolan eteläiset rajat loppuivat myös siihen. Eteläisessä kuningaskunnassa itäisiä rajoja merkitsi Haltiamuuri, jonka takana sijaitsi Haltiametsä, haltioiden koti. Vuoksolan joen pohjoispuolella Kuningaskunnan itärajana toimi Neulansilmä-niminen vuoristo, jonka läpi mentiin Itämaihin ja pohjoisessa rajana toimivat samat vuoret, josta pääsi pohjoiseen vain Vuoritietä pitkin.

Vuoksolan kuningaskunnan pääkaupunki Vuoksola sijaitsi kuningaskunnan pohjoisosassa vuorenrinteellä, ja ainut kultureitti oli vaikeakulkuinen vuoristotie. Vuoksolan kaupunkia ympäröivät korkeat muurit, ja kaupungin isojen porttien ulkopuolella oli paljon vartijoita. Kaupunki oli erittäin suuri

ja melkein puolet koko kuningaskunnan ihmisistä asui siellä. Vuoksolan kansalaisilla oli sanonta: ”Mitä ikinä tarvitsetkin, löydät sen Vuoksolasta” ja se todella piti paikkaansa. Vuoksolan kadut olivat pullollaan erilaisia kauppoja, puu- ja ase-seppiä sekä loitsukirjoja ja muita tarvikkeita velhoja varten. Sieltä löytyi myös haarniska- ja vaatekauppoja, kuten myös ruoka- ja juomakauppoja sekä ravintoloita, suutareita, ratsastuksenopettajia, taistelukouluttajia, lemmikkikauppoja, parantajia, ennustajia, oikeastaan ihan kaikkea, mistä vain unelmoida saattoi. Jos sinulla oli rahaa mitä tuhlata, Vuoksola oli paratiisi. Vuoksolan valuuttana toimivat vuoksat, kultakolikot, joissa oli kuninkaan kuva. Aina, kun Vuoksola sai uuden kuninkaan, rahoihinkin painettiin uusi kuva. Rahana vanhatkin vuoksat kelpasivat yhtä hyvin kuin uudet, mutta joidenkin keräilijöiden keskuudessa vanhojen kuninkaiden kuvia sisältävät vuoksat olivat keräilyharvinaisuuksia ja hyvin arvokkaita.

Vuoksolassa oli myös kuningaskunnan oikeustalo sekä vankila rikollisia varten. Vankilassa oli huhujen mukaan todella ikävät oltavat, joten Vuoksolassa ei paljon rikollisuutta ollut. Vuoksolan pääkaupungin keskustassa oli myös kuninkaan palatsi, jossa oli tänään paljon tungosta ja vartiointi oli runsasta. Palatsissa valmistauduttiin uuden kuninkaan kruunajaisiin ja paikalla olisi lähes koko Vuoksolan kuningaskunnan asukkaat. Vuoksolan entinen kuningas Arthur Terässalpa oli hallinnut viisaasti ja oikeudenmukaisesti vähän yli kaksi vuosikymmentä ja nyt, hänen kuoltuaan, oli hänen poikansa vuoro ottaa kruunu vastaan.

Pian kruunattava kuningas Hector Terässalpa, noin 40-vuotias mies, istui hermostuneena kuninkaan palatsin ruokasalissa viimeisteltyään ateriansa. Seisova pöytä oli täynnä herkkuja hänen kunniakseen, ja hän oli innolla ahminut pöydän tyhjäksi. Hector nousi seisomaan ja katsoi itseään peilistä. Hänellä oli tuuhea tumma parta ja melko pitkät tummat hiukset. Miehen kasvot olivat hieman julman ja jylhän oloi-

set, mutta niissä oli myös lempeyttä. Hector oli kaikin puolin vaikuttava ilmestys, hänen ruumiinmuotonsa oli jämää ja vanteraa. Hänellä oli hieman ylimääräistä vyötärön kohdalla, mutta ei paljon. Hänellä oli punainen kaapu yllään, joka kätki alleen kullatun rengashaarniskan ja sen alla hänellä oli vielä musta hihatton kangaspaita. Jaloissa hänellä oli vihreät polvi-housut ja mustat nahkasaappaat. Hän vinkkasi kamarineidolleen ja kysyi: – Miltä minä näytän?

– Aivan kamalalta, kamarineito vastasi naureskellen, joka tietenkin tarkoitti, että hän vitsaili. Hector naurahti nopeasti.

– Paras kai sitten jättää koko kruunajaiset väliin, Hector vastasi kamarineidolle hymyillen.

– Näytätte aivan Vuoksolan tulevalta kuninkaalta, kamari-neito korjasi äkisti.

– Hyvä, Hector vastasi ja yritti vaikuttaa tyyneltä, mutta kamarineidon vastauksesta huolimatta hän oli hermostunut, mikä oli tietenkin ihan ymmärrettävää. Olisihan hän pian vastuussa koko Vuoksolan kuningaskunnasta.

Huppupäinen, mystisen oloinen mies käveli Vuoksolan kaduilla väistellen ihmisten katseita, joita hän keräsikin huomattavan paljon. Hupun alta paljastui osa miehen synkistä kasvoista sekä lyhyt tumma parransänki. Miehen silmiä ei kunnolla näkynyt, koska hän piti molemmin käsin huppua kasvojensa yllä kävellessään. Vartaloltaan mies oli hoikan mutta vahvan näköinen, selvästi notkea ja ketterä. Mies ei ollut kovinkaan pitkä, mutta keskiverron kokoinen Vuoksolan mies. Yllään miehellä oli ruskea hupullinen kaapu, josta hän piti käsin kiinni, jotta se peittäisi hänet kokonaan. Kaavun alta näkyi vilaus kevyttä, tummaa, nahkaista rintapanssaria. Vyötäisillään miehellä oli asevyö, jossa oli tikari ja lukuisia pieniä heittoveitsiä. Oli selvää, että kävellessään mies halusi antaa itsestään mahdollisimman pelottavan vaikutelman kar-kottaakseen ihmiset ympäriltään.

Hän jatkoi kävelemistä Vuoksolan kaupungin kaduilla,

ja ihmiset väistyivät melkein poikkeuksetta hänen edestään, kunnes hän viimein kääntyi syrjäkujalle ja pysähtyi erään liikkeen eteen. Vaikka Vuoksolassa ei juurikaan ollut rikollisuutta, kaupungissa oli yksi alue, jota kannatti välttää, jos ei ollut syyllistynyt pikkurikoksiin tai vierailut vankilassa. Kaikki Vuoksolan kaupungissa asuvat rikkaat ihmiset karttoivat tätä aluetta kuin ruttoa, koska pelkäsivät rahojensa puolesta. Aluetta kutsuttiin nimellä Varjopiiri ja siellä rikollisuus oikein kukoisti, se oli Vuoksolan pahamaineisempien rikollisten kokoontumispaikka. Mies meni sisälle pieneen, huonokuntoiseen liikkeeseen ja meni tummanpuhuvan, erikoisen miesmyyjän luo.

– Savupommeja ja köyttä, mies sanoi myyjälle matalaan ja ehkä jopa hieman karmivaan äänensävyyn. Tämä oli huppupäisen miehen suosikkiliike, nimittäin jos vain maksoi tarpeeksi, oli mahdollista saada ihan mitä tahansa, laillista tai laitonta. Savupommeissa ja köydessä nyt ei sinänsä ollut mitään laitonta, mutta täältä hän oli saanut myös paljon erilaista apua moneen aiempaankin hankkeeseensa hieman vilauttamalla suurta säkillistä vuoksia. Eikä hän joutunut pettymään tälläkään kertaa.

– Onko tilaukseni saapunut? Ja onko järjestelyt tehty? mies kysyi myyjältä. Myyjä nyökkäsi vastaukseksi.

– Tiedätkö, minkälaisiin vaikeuksiin voin tästä joutua? Jos jään kiinni tästä, minut varmaan teloitetaan, liikkeen myyjä kuiskasi miehelle pelokkaana ja melkein vainoharhaisena.

– Mutta et sinä jää, jos olet peittänyt jälkesi hyvin, mies vastasi myyjälle.

– Olen toki. Siepattuani hänet ja hommattuani tavaran sinua varten lahjoin erään korkea-arvoisen poliitikkokaverini lavastamaan miehen syylliseksi maanpetoksesta. Mies on nyt tuomittu vankeuteen pikaisella ja puolueellisella oikeudenkäynnillä, eikä tule pääsemään pois vielä pitkään aikaan. Kaiken lisäksi poliitikkoystävieni onnistui vielä pimittää syytetyt oikea henkilöllisyys tulevalta kuninkaalta. Hänelle ja

kaikille muille hänen hovissaan on syötetty tarina, jossa hänen miehensä on pitkällä rutiininomaisella tarkastuskierroksella kruunajaisia varten, myyjä kertoi miehelle.

– Hyvä hyvä, sinä se sitten olet kiero mies ja se tekee sinusta varsin hyödyllisen. Sinä todella varmistit sen, että tulen jatkossakin käyttämään palveluitasi, huppupäinen mies ylisti liikkeen myyjää ja hymyili tyytyväisenä. Hänen hankkeensa onnistuminen vaikutti hetki hetkeltä todennäköisemmältä. – Entä pakenemisjärjestelyt? Täytyyhän kuninkaalliselta vierailulta poistua näyttävästi, huppupäinen mies kysyi.

– Luota minuun, kaikki on hoidettu. Maksa palkkio, niin olemme sujut. Ja haluan, että tiedät ja että todella osaat arvostaa sitä, että otin todella kovan riskin puolestasi. Ja muistan kun lupasit, että se tuntuu myös palkkiossa, myyjä sanoi miehelle odottaen innoissaan kädet syyhyten luvattua palkkiotaan.

– Tiedän, olet todellakin ansainnut palkkiosi, mies sanoi ja ojensi kaapunsa sisältä myyjälle ison pussillisen vuoksia ja pienemmän pussillisen timantteja. Myyjä otti pussit vastaan ja hypisteli niitä innokkaana, hullun kiilto silmissään.

– Kiitos tuhannesti! Tämä todellakin on reilu korvaus kaikesta. Toivotan sinulle onnea hankkeeseesi, myyjä sanoi miehelle.

– Kiitos, mutta en minä onnea tarvitse, mies vastasi omahyväisesti hymyillen ja poistui liikkeestä jättäen myyjän laskemaan rahojaan ja timanttejaan.

Kuninkaan palatsin edessä seisoivat turvamiehiä, ja pitkien valmistelujen jälkeen kuningas Hector oli valmis kruunattavaksi. Hector oli vaihtanut vaatteita yli kymmenen kertaa ja silti päätynyt samaan punaiseen kaapuun, vihreisiin polvihousuihin, kullattuun rengashaarniskaan, mustaan hihattomaan kangaspaitaan ja mustiin nahkasaappaisiin, eli samaan vaatetukseen, mitä hän meinasi alun perinkin käyttää. Kruunajaisia oli valmisteltu jo pitkän aikaa, mutta viimein turvamiehet avasi-

vat palatsin suuret portit. Koko Vuoksolan kansa odotti ulkopuolella ja vain erikseen kutsutut tärkeät vieraat päästettiin palatsiin sisälle turvallisuus- ja muista syistä.

Palatsi oli iso ja tilava ja suorastaan loisti tärkeyttä ja eleganssia. Varsinainen rakennus kohosi portaita pitkin korkealle muun maan yläpuolelle ja sen katolta näki huhujen mukaan melkein koko Vuoksolan kuningaskunnan. Heti porttien takaa avautui valtaistuinsali, koko palatsin isoin huone. Punainen matto jatkui aina porteilta asti, ison, punaisen valtaistuimen luo, ja huoneen molemmin puolin oli isoja, korkeita pilareita. Huoneen takaseinällä valtaistuimen takana oli iso ikkuna ja koko huone oli täynnä pienempiä ikkunoita. Punaisen maton molemmin puolin oli rivissä suuri määrä vartijoita, ja kaikista lähimpänä kuningasta ja valtaistuinta oli kuninkaan henkilökohtainen kymmenen miehen henkivartijakaarti, joka seisoi rivissä hänen takanaan.

Henkivartijoilla oli raskaat, kokonaan kullatut teräs-haarniskat, joiden alle oli vielä valettu haarniskoihin kiinni mithril-levyjä. Henkivartijoiden haarniskoja oli huhuttu olevan koko Vuoksolan kestävimpiä haarniskoja. Vuoksolan ensimmäinen kuningas oli maksanut itsensä kipeäksi kullatuista haarniskoista, eikä niitä ollut tehty kuin kymmenen kappaletta. Ne olivat henkivartijoiden tunnusmerkki. Kuningas tiesi, että kukaan muu kuin kuningas itse ja henkivartijat ei olisi voinut saada haarniskoja käsiinsä. Koko Vuoksolan historian ajan haarniskat olivat kulkeneet yhdeltä henkivartijalta seuraavalle.

Kuningas Hectorin nuori, noin 20-vuotias poika Theodore Terässalpa oli myös yhtenä vieraista istumassa valtaistuinsalissa portin vieressä olevilla vieraita varten varatuilla penkeillä. Theodore oli pitkä- ja ruskeahiuksinen nuori mies, jolla oli lyhyt, ruskea parta. Theodore oli aina ollut isänsä, nyt tulevan kuningas Hectorin ykkösmies ja luotetuin ritari. Theodore oli nuori, mutta hän oli harjaantunut ja kyvykäs taistelija, joka oli jo nyt yksi Vuoksolan parhaista. Hän oli samaa tasoa kuin

monissa sodissa sotineet vanhat veteraanit ja jopa voitti osan harjoituksissa. Ruumiinrakenteeltaan Theodore oli perinteinen ritari: lihaksikas, jämäkkä ja vahva. Ei hoikka, muttei lihavakaan. Hänellä oli aina päällään yläkropan peittävä metallinen rengashaarniska, joka tosin jätti kädet ja käsivarret paljaaksi. Asevyössään hänellä kevyt yhden käden miekka ja jalkoja taas peitti paksu teräshaarniska. Selkäänsä kiinnitettyinä hän kantoi aina mukanaan kilpeä kaiken varalta. Theodoresta sai kokeneen, oikeudenmukaisen, vahvan ja vaarallisen vaikutelman, vaikka hän olikin nuori. Hän katseli isänsä Hector Terässalvan saapumista valtaistuinsaliin pienestä valtaistuinkorokkeen vieressä olevasta ovesta ja tajusi, että hän olisi myös pian Vuoksolan prinssi ja valtaistuimen perijä.

Kuningas Hector saapui viimein valtaistuinsaliin onnistuen piilottamaan jännityksensä ja epävarmuutensa yleisöltä ja sen sijaan vaikuttamaan itsevarmalta ja pelottomalta. Hän oli valmistautunut kauan tätä hetkeä varten ja toivoi sydämensä pohjasta sen sujuvan täydellisesti. Kruunajaiset olivat paria kertaa lukuun ottamatta sujuneet Vuoksolassa aina rauhallisesti palatsin turvajärjestelyjen ansiosta, mutta silti Hectoria hermostutti. Hän aisti ongelmia. Hän katsoi poikaansa, joka oli selvästi ylpeä isästään ja hymyili. Theodore oli mies, johon hän luotti enemmän kuin keneenkään muuhun, ja hän tunsi heti olonsa turvalliseksi, kun näki poikansa. Kuningas kokosi vielä kerran itsensä ja asteli päättäväisin askelin kohti valtaistuinta penkillä istuvien vieraiden hurratessa uudelle kuninkaalleen.

Hector käveli salin poikki ja saapui viimein valtaistuimen luo. Hän nousi sen eteen pitääkseen juhlapuheen kansalle: – Kansalaiset! Isäni, Arthur Terässalpa, hyvä mies ja viisas hallitsija, on nyt tarkalleen 65 vuoden jälkeen poistunut keskuudestamme. Totta kai minä ja me kaikki muutkin suremme, mutta se oli väistämätöntä, hänen aikansa oli tullut! Lain mukaan minä Hector Terässalpa perin valtaistuimen ja täten koko Vuoksolan kuningaskunnan. Lupaam myös hallita

viisaasti ja oikeudenmukaisesti niin kauan kunnes minutkin viimein haudataan!

Theodore kuunteli isänsä juhlapuhetta kiinnostuneena. Tämä olikin aina ollut hyvä pitämään puheita. Vieraat innostuivat ja puhkesivat hurraahuutoihin ja suosionosoituksiin puheen lopussa ottaen uuden kuninkaan lämpimästi vastaan. Puhe oli melkoisen pitkä ja kesti kauan, mutta se ei ollut pitkäväteinen. Hector heitti aina muutamaan väliin vitsejä ja humoristisia kommentteja, kuten hän esimerkiksi lupasi olla korottamatta veroja omaksi edukseen, ainakaan kovin paljon.

Muutamaan otteeseen Hector mainitsi myös Theodoren ja esitteli kaikille poikansa, kuningaskunnan taitavimman ritarin ja valtaistuimen tulevan perijän, josta Theodore oli hyvin otettu. Puheen jälkeen tuli hetken hiljaisuus ja kruunu asetettiin Hectorin päähän. Ja kuten uusilla kuninkaillla oli yleensä tapana, Hector lähtisi luultavasti myös pian kiertämään kaupunkia tarjotakseen kansalaisille kunniakierroksen, tietenkin henkivartijansa mukanaan.

Hector oli aloittamassa kunniakierrostaan ja kaikki henkivartijat lähtivät seuraamaan häntä lukuun ottamatta yhtä. Kyseinen henkivartija jättäytyi hieman jälkeen ja otti muina miehinä kuninkaan valtaistuinsalin nurkassa sijaitsevalla pöydältä vanhan, pölyisen, luusta tehdyn, pääkallon muotoisen avaimen. Hän otti myös kaksi pientä arvokasta kultapatsasta. Muut henkivartijat huomasivat tämän ja juoksivat hänen kimppuunsa. Ensimmäisen henkivartijan hän tainnutti lyömällä häntä kultapatsaalla takaraivoon torjuttuaan tämän lyönnin miekallaan.

– Ei, ei minun kruunajaisissani! Ottakaa hänet kiinni! Kuningas Hector huusi raivoissaan. Toinen henkivartijoista kävi miehen kimppuun, mutta mies väisti hänen hyökkäyksensä ja löi häntä kyynärpäällä takaraivoon, jolloin henkivartija kaatui tajuttomana maahan. Mies pudotti miekkansa ja otti kuninkaan pöydältä piikikkään rautanuijan ja heilautti sitä lyöden taas yhden henkivartijan tajuttomaksi. Seuraavaksi kaksi henkivartijaa